

Katastrofen som samlet folket

Flodbølgen i Sørøst-Asia er blant de verste naturkatastrofer som har rammet verden på svært mange år. Ved at regionen er blitt et yndet turistmål, fikk store deler av verdens befolkning et annet og mye sterkere inntrykk av skadene enn man tidligere har gjort ved andre store og befolkningsutslettende katastrofer. Mange nordmenn ble involvert, og sorgen som har rammet mange familier i Norge er tung å bære. Mye klokt har vært sagt fra eksperter innen krisepsykiatri, og vi har alle et ansvar for, gjennom tilstedeværelse, å hjelpe alle dem som har mistet familie og kjære venner.

Og likevel var det befolkningen i de mest rammede regionene som fikk de største utfordringene. Når det angivelige tallet på omkomne stiger forbi 160 000 mennesker før de sannsynlige epidemiene tar til, og vi vet at infrastruktur og levestruktur er skyllet på havet, ja da kreves en satsing som verden knapt har sett maken til. For den hardest rammede lokalbefolkningen var det kanskje starten på redningen at rike lands bekymring for egne turister ledet til døgnkontinuerlig kameraføring mot skadeverket. Vi vet imidlertid at gjenoppbyggingen vil kreve mange års innsats, og dagens medie verden holder

sjelden ut mer enn en uke i strekk før andre nyheter bidrar til å fortrenge tragedier som denne.

Både verdenssamfunnet og mange land og organisasjoner, så vel som privatpersoner, har gitt penger og støtte til hjelpearbeid og gjenoppbygging. Tannlegeforeningen har besluttet å bidra med 50 000 kroner til fordeling mellom Røde Kors og fellesinnsamlingen fra Flyktningerådet, Kirkens nødhjelp, Norsk folkehjelp og Redd Barna. Dette er ikke et overveldende beløp, men det er på nivå med donasjonene fra en rekke andre fagorganisasjoner. Hovedstyret har besluttet å bruke midler fra reklameavtalene som vi ikke hadde budsjettert med, men som representantskapet vedtok å videreføre. Videre kjenner vi til enkeltmedlemmer som har gitt en dags omsetning til hjelpearbeidet. Dette er hyggelig, og jeg er overbevist om at alle våre medlemmer på en eller annen måte har bidratt eller kommer til å gjøre det i tiden som kommer. Det skal foregå gjenoppbygging i lang tid etter at kameralsene er slått av.

Vi har i våre rekker kolleger som deltar i identifiseringsarbeidet. Dette er åpenbart en tung oppgave som krever både utholdenhet og bearbeidelse i etterkant. Jeg vil benytte anledningen

til å berømme disse for det viktige arbeidet de gjør. Betydningen av å få en grav å gå til på hjemstedet er uten tvil svært stor. Vi har sett hvilke alternativer man har måttet ty til i de hardest rammede katastrofeområdene. Derfor forstår vi at de som har mistet sine nærmeste, nå i det lengste håper at identifikasjonsgruppen i Nye Kripos, assistert av tannleger fra Forsvaret, skal kunne finne frem til deres kjære slik at de kan bringes hjem. Takk til dere som bidrar til dette.

DNA-analyser er etter hvert den viktigste metoden i identifikasjonsarbeidet. Odontologisk identifikasjon er imidlertid fortsatt viktig, og jeg regner med at kolleger som er blitt bedt om det, har oversendt journalopplysninger. Og ikke minst at disse har et innhold som gjør dem anvendelige til formålet. Betydningen av gode journaler er åpenbar i mange sammenhenger, ikke minst ved store ulykker og katastrofer, og vi vil særlig lytte til rettsodontologene når de, sammen med myndigheter, reiseoperatører og hjelpeapparatet for øvrig skal evaluere og oppsummere sine erfaringer og inntrykk.

Carl Christian Bjørn